

Sygn. akt XIV C 169/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Agata Anna Borucka
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2021 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. Sp. jawna z siedzibą w W.

przeciwko M. L.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. Sp. jawna z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. L. kwotę 600,00 zł (sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SR Agata Anna Borucka

Sygn. akt: XIV C 169/20

UZASADNIENIE

Powód G. (...) z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna w W. pozwem złożonym do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie w dniu 20.07.2015 r. wystąpił przeciwko pozwanemu M. L. o zapłatę kwoty 1.623,50 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie od kwoty i daty wskazanej w treści pozwu. Powód domagał się również zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (pозew epu k. 1-4).

Swoje roszczenie powód opierał na umowie pożyczki jaka łączyła poprzednika prawnego powoda ze stroną pozwaną. Pozwany nie spłacił zobowiązania dlatego też zobowiązanie zostało postawione w stan pełnej wymagalności.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 15.07.2015 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 4v).

Pozwany M. L. w przepisany terminie złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. (sprzeciw k. 7-8v)

Pozwany zaprzeczył, by kiedykolwiek zawierał z poprzednikiem prawnym umowę pożyczki. Zakwestionował także legitymację czynną po stronie powodowej.

Postanowieniem z dnia 23.09.2019 sprawę przekazano zgodnie z właściwością tut. Sądowi (k. 26v).

Sąd skierował wydanie wyroku na posiedzenie niejawne, zaś strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 czerwca 2014 r. na prowadzony dla nieustalonego podmiotu rachunek bankowy przelano kwotę 0,01 zł. W polu „opis operacji” widniał następujący zapis: „POTWIERDZAM REJESTRACJĘ I ZGADZAM SIĘ NA UMOWĘ POŻYCZKI (V. N. (...) M. L. bez wskazania adresu pożyczkobiorcy”. Nie załączono także warunków umowy pożyczki.

D. ód: wydruk przelewu k. 41

Powódka przedłożyła dokument „UMOWA POŻYCZKI ODNAWIALNEJ (V.).PL”, stanowiący przygotowany do wypełnienia formularz, nieopatrzonej żadnym numerem oraz pozbawiony jakichkolwiek cech umożliwiających zidentyfikowanie osoby pożyczkobiorcy oraz daty zawarcia umowy, zawierający załączniki w postaci tabeli opłat i prowizji, tabeli prowizji za udzielenie pożyczki oraz przedłużenie okresu spłaty, a także formularz odstąpienia od pożyczki. Przygotowano ponadto dwa dokumenty, w których (...) pl. wzywa pozwanego do uiszczenia kwoty pożyczki powiększonej od odsetki za opóźnienie oraz opłaty windykacyjne. Żaden z tych dokumentów nie został podpisany, ani nie dołączono do nich dowodu nadania pocztą, bądź wysłania drogą elektroniczną.

Dowód: umowa pożyczki odnawialnej k. 42-44, wezwania k. 56-57

W dniu 27.06.2014 r. z rachunku bankowego o nieznanym numerze na rachunek bankowy odbiorcy oznaczonego jako (...) o numerze (...) dokonano przelewu kwoty 1.400 zł tytułem "vivus.pl umowa kwoty (...)".

D. ód: potwierdzenie wykonania transakcji k. 47

W dniach 13.03. 2015 r., 07.10.2014 r. (...) Finanse Sp. z o.o. sporządził pisma skierowane do pozwanego M. L. zamieszkałego w G. przy ul. (...) z wezwaniami do zapłaty, w których wskazano, że kwota udzielonej pożyczki wynosiła 1.400 zł, zaś odsetki 42,80 zł do kwoty doliczono także koszty wezwań.

Dowód: wezwania do zapłaty k. 56-57

Pozwany w niniejszej sprawie M. L. nigdy nie zamieszkiwał pod adresem wskazanym w treści wezwań. Pozwany złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 286 §1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. postępowanie zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawcy.

Dowód: wydruk z systemu PESEL SAD, postanowienie w sprawie 1 Ds. 1693/14 Prokuratury Rejonowej G. k 21 -23v, zeznania pozwanego k. 121-121v

W dniu 13.03.2015 r. powód sporządził pismo skierowane do pozwanego z "powiadomieniem dłużnika o przelewie wierzytelności i wezwaniem do zapłaty".

D. ód: pismo k.56

Pożyczkodawca zawarł w dniu 10 lutego 2015 r. umowę spółki jawnej powołując do życia spółkę (...) z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna w W.. (...) sp. z o.o. wniosła wkład niepieniężny w postaci pakietu wierzytelności o łącznej wartości 59.549.603,79 zł. Dnia 06.03.2015 r. (...) sp. z o.o. zawarła umowę przelewu wierzytelności na rzecz G. (...) z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna w W.. Dnia 17.02.2017 r. spółka (...) z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna w W. zmieniła nazwę na (...) G. C. z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna w W., zaś w dniu 05.07.2019 r. spółka po raz kolejny zmieniła nazwę na (...) sp. z o.o. sp. jawna.

D. ód : umowa sp. jawnej, umowa cesji, odpisy KRS k. 48-64v

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a także na podstawie zeznań pozwanego, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne i znajdujące potwierdzenie w wydruku z systemu PESEL SAD. Sąd oddalił przy tym wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka A. L., uznając go za zbyteczny w związku z ustaleniami poczynionymi przez Sąd z urzędu na podstawie wydruku z systemu PESEL SAD, powyższy dowód zmierzałby li tylko do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

W tym miejscu wskazać należy, że niniejsza sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym z uwagi tak na przedmiot sprawy (dotyczyła umowy pożyczki) jak i na wartość przedmiotu sporu. W postępowaniu uproszczonym została wyłączona możliwość dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Z uwagi na poczynione w sprawie ustalenia Sąd uznał, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa – wnioskowanego przez pozwanego nie jest konieczne, dlatego też nie rozpoznawał sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. Na marginesie wskazać należy, że trudno byłoby dokonywać weryfikacji podpisu pozwanego, skoro formularz umowy pożyczki odnawialnej nie został przez nikogo podpisany z uwagi na to, że umowa została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość zaś pożyczkobiorca nie odsyłał podpisanego egzemplarza umowy (sic!).

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie art. 15 zzs2 pkt 2 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa (...)2 (Dz.U. 2020.875) Przewodniczący skierował wydanie orzeczenia na posiedzenie niejawne.

Powództwo nie jest zasadne i jako nieudowodnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Roszczenie powoda nie zostało w żaden sposób udowodnione. Przypomnienia wymaga, że dla rozstrzygnięcia o zasadności żądań pozwu, Sąd musi dysponować stosownymi danymi i informacjami. Zadaniem powoda w procesie jest więc wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności kontraktowej. W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Ponadto z treści art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na powodzie spoczywa więc ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wniosek o oddalenie pozwu. Reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, I ACa 510/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1237866). Jeżeli zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, I ACa 1320/11, opubl. baza prawna LEX Nr 1108777). Jak wynika z treści art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej § 2 cytowanego przepisu stanowi, że Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Wykrycie prawdy przez sąd ogranicza się w zasadzie do: przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.), zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontrydiktoryjności procesu, gdyż - ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa

przede wszystkim na stronach procesowych. Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wypływać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2013 roku, III AUa 1468/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1311941).

W niniejszej sprawie nie było żadnych podstaw do działania przez Sąd z urzędu, ani tym bardziej do zastępowania jednej ze stron. Nie bez znaczenia jest również to, że w sprawie pozwany ma przymiot konsumenta, który przeważnie jest podmiotem o słabszej pozycji. Natomiast powodowe przedsiębiorstwo, zajmujące się w ramach swojej działalności między innymi obrotem wierzytelnościami, jest profesjonalistą, nie wymagającym na gruncie procesowym żadnym szczególnych przywilejów ani specjalnej ochrony. W istocie rzeczy to zaniechania strony powodowej doprowadziły Sąd do konkluzji o nieudowodnieniu poddanego pod osąd roszczenia, co w ostatecznym rezultacie przełożyło się na oddalenie powództwa. Wprawdzie powodowa firma przedłożyła pewne dokumenty, ale uczyniła to w wybiórczy, dowolny i wygodny dla siebie sposób. Tego typu postępowanie nie zasługuje na aprobatę, ponieważ w istocie rzeczy stanowi ono próbę obejścia ciężących na powodzie wymogów dowodowych. Strona powodowa zamiast nakreślenia jasnego i klarownego obrazu wydarzeń poprzestała jedynie na pewnych jego namiastkach, które nie pozwalały należycie odtworzyć losów zobowiązania zaciągniętego przez pozwanego. Innymi słowy powódka przedstawiła pewien wycinek dokumentów w postaci ramowej umowy pożyczki odnawialnej, warunków umowy pożyczki, które jej zdaniem były wystarczające dla uznania zasadności roszczenia. Zainteresowany podmiot przyjął więc uproszczony tok rozumowania, pomijając to, że wspomniane dokumenty powinny oddawać pełen przebieg wydarzeń.

Niezależnie od powyższych rozważań stwierdzić należało, że strona powodowa nie wykazała, by na konto należące właśnie do pozwanego przelana została kwota pożyczki w wysokości 1.400 zł. Przedłożony przez stronę wydruk dokonanej operacji bankowej dotyczył zresztą umowy o innym numerze aniżeli ta której warunki miały być rzekomo zaakceptowane przez pożyczkobiorcę. W tym miejscu jeszcze raz należy przypomnieć bowiem, że opłata rejestracyjna dotyczyła akceptacji warunków umowy o numerze (...), podczas gdy wypłata kwoty 1.400 zł dotyczyła realizacji umowy o numerze (...). Co istotne, także opłata rejestracyjna została przelana z innego rachunku bankowego niż ten, na który dokonano przelewu kwoty 1.400 zł (sic!). Nie ma zatem żadnego dowodu na to, by pozwany kiedykolwiek zgodził się na treść umowy pożyczki odnawialnej V..Pl oraz by poznał i zaakceptował warunki umowy pożyczki. Sąd uznał zatem, że fakt zawarcia umowy pożyczki odnawialnej nie został przez stronę powodową udowodniony, podobnie jak fakt otrzymania przez pozwanego kwoty 1.400 zł i zapoznania się przez niego z warunkami umowy pożyczki, a w szczególności z treścią umowy pożyczki odnawialnej. Tym bardziej wątpliwości Sądu budziła kwestia faktycznego zawarcia umowy przez pozwanego przedmiotowej umowy, skoro jak wykazało postępowanie dowodowe pozwany nigdy nie mieszkał pod adresem wskazywanym przez powoda w treści wezwań. Pozwany nosi bardzo popularne w Polsce nazwisko, nadto złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na jego szkodę, które umorzono z uwagi na niewykrycie sprawy.

Zdaniem Sądu powódka nie udowodniła, że pomiędzy jej poprzednikiem prawnym (...) Sp. z o.o. a pozwanym doszło do zawarcia umowy pożyczki, z której to umowy powódka wywodzi dochodzone pozwem roszczenie. Należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, że twierdzenia powoda o zawarciu umowy pożyczki na kwotę 1.400 zł w kontekście złożonych do akt sprawy wydruków bądź dowodów z dokumentów prywatnych, budziły wątpliwości Sądu, były bowiem niejasne i częściowo ze sobą sprzeczne. Z jednej strony do akt sprawy zostało złożone potwierdzenie przelewu na kwotę 1.400 zł jednak dotyczyło ono umowy pożyczki o innym numerze aniżeli ta której warunki miały być rzekomo zaakceptowane przez pozwanego. Z drugiej strony powód wskazuje dane pozwanego w żaden sposób nie znajdujące potwierdzenia w systemie PESEL SAD, co dobitnie świadczy o tym, że to nie pozwany, lecz nieustalona osoba trzecia mogła posłużyć się danymi pozwanego celem zaciągnięcia zobowiązania, działając na szkodę pozwanego.

Analizując przedłożone dokumenty zauważyć należy, że wydruk wzorca umowy pożyczki nie tylko ma charakter ogólnikowego wzorca, tj. nie wskazuje ani kwoty udzielonej pożyczki, ani warunków, na jakich ta konkretna pożyczka/pożyczki została/zostały zawarta/zawarte, ale nadto w ogóle nie zawiera w swojej treści oznaczenia pożyczkobiorcy. Wprawdzie powód w uzasadnieniu pozwu wskazywał, że umowa stanowiąca, według jego twierdzeń, źródło dochodzonego roszczenia została zawarta w formie elektronicznej, to jednak zdaniem Sądu umowa taka winna

zawierać jakiegokolwiek dane, które pozwoliłyby na identyfikację pożyczkobiorcy oraz przynajmniej podstawowych warunków danej pożyczki. Umowa załączona przez powoda nie tylko nie spełnia opisanych wymagań, ale nawet nie zawiera w swojej treści jakiegokolwiek daty, która wskazywałaby, że jej warunki w ogóle obowiązywały w dacie rzekomo zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowy. Oczywistą jest zatem konkluzja, że przedłożona umowa nie dowodzi w żaden sposób zadłużenia pozwanego, ani faktu zawarcia przez niego umowy pożyczki. Złożone przez powoda dwa wydruki z rachunków bankowych Sąd ocenił jak wyżej, przy czym, jak już wcześniej podkreślono, sam fakt wykonania przelewu kwoty 1.400 zł na rachunek pozwanego tytułem "umowy pożyczki" nie może jeszcze dowodzić warunków zawartej umowy pożyczki.

W tym miejscu przypomnienia wymaga, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. To zatem powód winien w przedmiotowej sprawie wykazać, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa pożyczki/pożyczki określonej treści, której to powinności powód jednak nie sprostął. O czym była mowa wyżej, warunków takiej umowy (których ustalenie jest niezbędne by zweryfikować twierdzenie o niewywiązaniu się przez pozwanego z zobowiązania umownego i zweryfikować ewentualną wysokość zadłużenia i prawidłowość jego rozliczenia) nie dowodzi ani wydruk umowy pożyczki, który z uwagi na swój, a omówiony wyżej charakter, nie ma żadnej mocy dowodowej, ani wyciągi z rachunku bankowego. Myli się przy tym powód wywodząc w oparciu o przepisy ustawy Prawo bankowe, że wyciągi te, jako dokumenty, o których mowa w art. 7 ustawy, dowodzą faktu zawarcia spornej umowy. Powód zdaje się bowiem nie zauważać, że pierwotny wierzyciel nie jest bankiem, a zatem podejmowane przez ten podmiot czynności, nawet jeśli mieszczą się one ze względu na swój charakter w katalogu czynności z art. 5 ustawy, nie są czynnościami bankowymi w rozumieniu tejże, a zatem art. 7 ustawy nie może mieć w niniejszej sprawie zastosowania. Przedłożone wyciągi można zatem postrzegać li tylko w kategorii dokumentów prywatnych, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, Nr 5, poz. 84). Nadmienić przy tym należy, że w licznych sprawach rozpoznawanych przez tut. Sąd z udziałem poprzednika prawnego strony powodowej przedkładane były przez stronę dochodzącą roszczenia dokumenty zatytułowane "Twoje warunki umowy pożyczki w V. pl". W niniejszej sprawie powód ww. dokumentów opatrzonych podpisem pożyczkobiorcy nie przedłożył, tym samym uniemożliwił Sądowi poddanie ich merytorycznej weryfikacji, zarówno jeśli chodzi o kwotę pożyczki (powód nie przedłożył wniosków pozwanego o pożyczkę), jak również pozostałe jej warunki (w sprawie nie zostało wykazane, aby przedłożona ogólnikowa umowa pożyczki, zawierająca w swej treści postanowienia dotyczące m.in. odsetek oraz

opłat dodatkowych, w ogóle wiązała pozwanego). Powód nie wykazał tym samym, że pozwany wnioskował o pożyczkę w określonej wysokości oraz zgodził się na wskazane w omawianych dokumentach wysokości odsetek.

Warunków zawarcia przez pozwanego spornej umowy/umów nie dowodzą ponadto wystawione wezwania do zapłaty, i te bowiem dokumenty, bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec kategorycznego stanowiska pozwanego wnoszącego o oddalenie powództwa i kwestionującego je, mogą być postrzegane co najwyżej jako dokumenty prywatne. O czym była zaś mowa wyżej, dokument prywatny nie może stanowić i nie stanowi dowodu na wysokość zadłużenia pozwanego i na okoliczność warunków zawartej umowy ustalonych przez jej strony.

Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, także co do jego wysokości, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń w tym zakresie. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie "czy się należy", jak i aspekcie "ile się należy", obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej w odpowiedzi na sprzeciw. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W przedmiotowej sprawie powód nie udowodnił zasadności i wysokości swojego roszczenia nawet wraz z odpowiedzią na sprzeciw, w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń w żadnym ze złożonych pism procesowych. W tej sytuacji ewentualne zgłoszenie nowych wniosków dowodowych na etapie postępowania apelacyjnego winno być uznane za spóźnione. W razie zaś uznania, że dowody i twierdzenia są spóźnione, sąd na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. pomija spóźnione dowody z urzędu obligatoryjnie. (zob. K. Weitz, P. Grzegorzczak, (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t 1, cz. 1. Postępowanie rozpoznawcze, red. T. Ereciński, Warszawa 2012, art. 207 NB 25, s. 1005 - 1006; Sędzia SN J. Górowski, (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Tom I, Komentarz do art. 1-366, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Warszawa 2014 r., art. 207 NB 19, s. 887). Sąd ostatecznie nie dysponował także wyciągiem z rachunku bankowego który potwierdzałby dokonanie przelewu kwoty pożyczki, która jest przedmiotem sporu w tej sprawie (1.400 zł) jednak wobec poczynionych przez Sąd ustaleń okoliczność ta pozostawała bez znaczenia dla treści rozstrzygnięcia.

Skoro powódka nie wykazała istnienia dochodzonej wierzytelności powództwo podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, zawarte w pkt II sentencji wyroku – w związku z tym, że strona powodowa przegrała proces w całości – wydano na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. Nr 490) albowiem to Rozporządzenie obowiązywało jeszcze w dniu wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Sąd nie uwzględnił przy tym żądania w zakresie zwrotu kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, gdyż nie zostało wykazane, że koszty te zostały faktycznie poniesione.

Sędzia SR Agata Anna Borucka